

AFSCHERMEN VAN INVLOEDEN

Wanneer men invloeden wil afschermen, dan is de eerste vraag: Met wat voor een invloed sta je in contact? Er zijn stoffelijke invloeden, die we zouden willen afweren. Er zijn in onszelf gelegen psychische invloeden, die we zouden willen afweren of wegzenden. We kunnen te maken krijgen met geestelijke krachten, met demonen: ja, zelfs met een sfeer, die ergens is blijven hangen, in een huis b.v. Het is dus duidelijk, dat het onderwerp op zichzelf tamelijk veelomvattend is.

Ik wil dan allereerst kort het afweren of het afschermen tegen invloeden aanstippen, dat direct met de mens zelf te maken heeft.

In de eerste plaats: wanneer bepaalde materiele invloeden u voortdurend storen, voortdurend op uw pad komen, dan kunt u er wel zeker van zijn, dat u zelf daarmee ook iets te maken heeft. Natuurlijk, we kunnen wel zeggen, dat dit fatum is, noodlot of karma, dat het een geestelijke invloed is, die je tot stand brengt: maar een stoffelijke invloed kan nooit ontstaan, zonder dat u zelf daaraan deel hebt. Er is niets in uw leven – al lijkt dat nog zo onrechtvaardig, als ik dat beweer – van stoffelijke geaardheid, dat niet gelijktijdig door u wordt aangetrokken. En dan blijkt daaruit dus al, dat de afweer tegen stoffelijke invloeden hoofdzakelijk moet zijn gelegen in onszelf, in onze eigen levenshouding.

Daarbij blijkt verder, als we de zaak nagaan, dat die stoffelijke storingen en invloeden de gewoonte hebben om dan op te treden, wanneer we ze het minst kunnen hebben en we er het meest prikkelbaar onder zijn. En zo gezien zullen we dus allereerst moeten zorgen dat wij door die dingen niet te storen zijn. Zorg dus voor een zekere gelijkmoedigheid. Wanneer de dingen komen en je kunt er niets aan veranderen, accepteer ze: verzet je er niet teveel tegen, tracht ze desnoods te omgaan, maar ga uit van het standpunt, dat je de dingen aan kunt: er is niets, wat je niet kunt dragen. Indien je op die manier tegenover het leven staat, ben je onverschillig, je reageert zuiverder en juist op invloeden, die van buitenaf komen: gelijktijdig ben je meer zelfverzekerd, je weet dus beter waar het eigenlijk om gaat. Het resultaat is, dat je in 9 van de 10 gevallen de stoffelijke invloeden kunt afweren of kunt gebruiken om er iets goeds van te maken.

Dan krijgen we de kwestie van de zuiver psychische beïnvloeding. Nu weten we allemaal, dat het menselijk leven voor een groot gedeelte wordt bepaald door elementen van begeerte, angst en gewoonte. Wanneer er iets in u is, dat voortdurend terugkeert (of dit nu een droom is, een stemming, een wens of wat anders), dan kunt u er zeker van zijn, dat dit wijst op een zeker deficit in uzelf, er is ergens een tekort. Een tekort aan inzicht misschien maar mogelijkerwijze ook een tekort aan gebruik van uw levensmogelijkheden of wat anders. Zodra een invloed in u een obsederend karakter heeft, moet u proberen de keten te breken. De afweer hiertegen is gebaseerd op het erkennen van het probleem.

Wanneer u steeds de neiging heeft om een tas te stelen of als u netjes bent opgevoed: er steeds een te kopen (ik heb gehoord dat er dames en ook wel heren zijn, die er een hele verzameling van aanleggen), dan moet u nagaan: waarom? En dat "waarom" blijkt dan niet te zijn, dat u die tas zo aardig vindt. Neen, die tas is het symbool van iets anders. Wat doet u ermee? Realiseer u dit en plotseling blijkt de keten verbroken. U ziet de tas op zichzelf niet als een begerenswaard object, maar u erkent dat daarachter b.v. de behoefte schuilt om bepaalde dingen te verbergen. Ga dan na, of dit noodzakelijk is. Heeft u eenmaal bepaald wat daarvan rustig in de openbaarheid kan komen, dan bent u klaar en valt deze neiging, deze obsessie weg. Ik neem nu een voorbeeld, dat misschien een beetje absurd is, maar u zult begrijpen dat er andere voorbeelden te noemen zijn, die meer ter zake doende zijn. In dit voorbeeld is dit naar ik meen voldoende duidelijk gemaakt. Is er geen sprake van een bewuste obsessie maar van een onbewuste, dan zijn we met onszelf in strijd.

Wanneer u b.v. een droom hebt, die steeds terugkeert en die steeds dezelfde elementen heeft, bv. een zelfde verhouding in licht en duister, of eenzelfde verhouding in stilstand en beweging, dan kunt u ervan uitgaan, dat altijd weer het ene deel uw verwachting, uw hoop weergeeft en het andere deel uw angst. Het licht is dus wat u verwacht, het duister wat u vreest. U bent voor uzelf ervan overtuigd, dat u niet reëel denkt en niet reëel reageert. Het resultaat is dat u probeert in uzelf een oplossing te vinden. Het gaat niet en dientengevolge blijft de weerkerende droom, de obsessie, de dagdroom, enz. Deze dingen kunt u dus het gemakkelijkst afweren door te trachten ze te begrijpen: niet als: "ja maar, bij mij kan dit zo niet zijn", maar heel nuchter: "wat zou het kunnen betekenen?"

Wanneer u een psychisch probleem heeft en u hebt daarvoor een aanvaardbare oplossing gevonden (het behoeft nog niet eens altijd de juiste te zijn), dan blijkt liet probleem op zichzelf terug te vallen: het is niet belangrijk meer, het belemmert u niet in uw bewustwording en uw handelingsvrijheid.

Daarmee hebben we dan een paar punten afgedaan, die betrekkelijk normaal zijn en kunnen we gaan beginnen aan de pièce de résistance, nl. de kwestie van het afschermen of het afweren van buiten ons liggende invloeden, waarvoor we gevoelig zijn en waardoor we ons soms zelfs bedreigd voelen.

Ik begin allereerst maar met de kwestie van sfeer. U weet, dat er huizen zijn, waarin de sfeer zo is dat men zich er niet prettig voelt. Men zegt wel eens, dat er een vloek rust op die huizen, of dat ze ongezond zijn, of weet ik wat al meer. De oorzaak ervan kan natuurlijk een zuiver natuurlijke zijn. Het kan zijn, dat er b.v. moerasgas ontsnapt dat net onder de reukgrens blijft, maar dat u toch onaangenaam aandoet. Laten we dat echter even uitschakelen.

Er hebben mensen geleefd in een huis: er zijn dingen gebeurd in en rond een huis. Dat alles is opgenomen door de muren, door de vloeren, door alles wat er is. En wanneer u gevoelig bent en u komt in die omgeving, dan voelt u die opgenomen trillingen (noem het zo maar), die opgenomen gedachten en emoties aan. Op het ogenblik dat u die emoties zelf ondergaat, bent u weerloos: dan heeft het huis, de sfeer vat op u. Maar wanneer u zelf stelt: "ik ervaar dit" en u zoekt een weg om dan voor uzelf die sfeer teniet te doen (een sfeer kan b.v. worden gebroken door actie). De eenvoudigste methode kent het kind ook: wanneer het in het donker gaat en het is werkelijk bang, dan zingt het en lijkt het, of het lang niet zo alleen is en het is ook niet zo bang. Dus, punt 1: actie.

Punt 2: Realiseer u, dat we in 9 van de 10 gevallen bij een sfeer in een huis of zelfs in een oude ruïne niet in de eerste plaats te maken kunnen hebben met werkelijk bezielde geesten. Er kan een schil ronddwalen, maar meer is er niet. Op het ogenblik, dat de mens zich dit realiseert, en stelt: "ik, als levende met mijn bewuste gedachten, ik draag licht (en desnoods een beroep doet op het licht), is hij de sterkere. Hij kan zich daardoor een zekerheid verschaffen, die niet alleen de invloed afweert of teniet doet, maar meer nog die invloed teruggrijft: want wat je dan in jezelf bent en denkt, wordt opgenomen door de omgeving.

Ik hoop, dat deze drie punten, hoewel summier behandeld, voldoende duidelijk zijn.

Nu komen we aan het terrein van beïnvloeding door geesten, demonen e.d.. Er zijn natuurlijk heel veel tovermiddelen. U weet het allemaal, wanneer u zich werkelijk bedreigd gevoelt door een demon, spreek een Godsnaam uit en trek driemaal een cirkel rond u. Kunt u dat niet feitelijk doen, vervang het desnoods door een symbolisch gebaar. Het is zelfs mogelijk om dit symbolisch te doen door driemaal een cirkel te trekken met de punt van de tong op het verhemelte en weet, dat u hierdoor verzekerd bent tegen de demon. Op het ogenblik, dat u geen angst koestert, heeft geen enkele demon vat op u. Onthoudt u dat goed! Geen enkele geest. Het is de angst, de emotie, waardoor u vatbaar wordt. Dus zoek de zekerheid in een dergelijke formule.

Zoekt u daarbij de grotere bezweringsmogelijkheden, die zo menig magiër kent, dan gaat u waarschijnlijk uit van de magische cirkel of de uitdrijvingsformule (de z.g. ex-push) en kunt u ook daarmee resultaten verkrijgen. U moet zich wel realiseren, dat een afweren van invloeden op deze manier in 9 van de 10 gevallen eigenlijk op suggestie berust. Want wat u doet, is niet een directe grens opbouwen voor de demon alleen (het is mogelijk maar erg ingewikkeld),

maar het is in hoofdzaak eigenlijk proberen uzelf vrij te maken van elke aanhechting. Iemand, die een magische formule gebruikt, doet precies hetzelfde als de matrozen van Michiel de Ruyter deden, toen ze op een gegeven ogenblik het dek met boter insmeerden: ze maakten de omgeving zo glibberig, dat niemand in de buurt kon komen zonder K.O. te gaan. En als u dat ook door hebt, dan begrijpt u dus waar het om gaat. Een afweer van een geest, een demon, is in de eerste plaats moed: in de tweede plaats weer een concentratie op wat men zou kunnen noemen: licht.

Nu zijn er duizend-en-een formules te noemen, die daarvoor kunnen dienen. Een katholiek zal misschien beginnen een rozenhoedje te mummelen en kruisjes te slaan. Een ander begint de korán of de bijbel te citeren. Een derde roept bepaalde goden aan. Elk op zich zijn die methoden bruikbaar en hanteerbaar, omdat ze u dus de indruk geven van verbondenheid met het hogere. De grondregel is hier: zodra de mens zich verbonden weet met het Hogere en daarin een volledig vertrouwen stelt, is hij onaantastbaar voor elke invloed. Wanneer hij deze kracht, in hemzelf ervaren, uitbreidt over zijn omgeving, zal hij ook daar alleen krachtens deze innerlijke verbondenheid elke niet-harmonische invloed kunnen uitbannen.

En dan staan we voor het grote vraagstuk: wat is een niet-harmonische invloed?

Kijkt u eens, wanneer u te maken heeft met een demon, die op een behoefte van u parasiteert (en dat gebeurt heel vaak), dan doet hij dat zeker niet door u tot de vervulling van die behoefte aan te zetten. Wanneer een demon macht over u heeft, omdat u honger heeft, dan is dat omdat u droomt van voedsel. U dwaalt af van de werkelijkheid: door die afdwaling van de werkelijkheid plus het sterke begeerte-element heeft de demon macht. Op het ogenblik dat u hebt gegeten, bent u verzadigd, kunt u aan wat anders beginnen en dan heeft hij weinig of niets om weer vat op u te krijgen. Onthoud dus goed, dat u door ontzegging of door een eenvoudige afwijzing met de afweer nog niet klaar bent. Neen, u moet zorgen dat er geen harmonisch element bestaat.

Nu is elke duistere kracht een meester in wat wij zouden noemen: fantasmagorie, het scheppen van dagdromen en fantasiebeelden. Hoe sterker die dagdromen en fantasiebeelden naar voren komen, des te groter wordt het verschil tussen uw innerlijk leven en uw werkelijkheid, des te sneller u dus van uw interpretatie van de werkelijkheid zult kunnen afwijken en zult kunnen komen in de werkelijkheid, welke in feite die van de demon of van de duistere geest is. Hoe meer echter uw denken is gericht op zuiver natuurlijke kwesties, op het dagelijks leven, hoe meer u zonder dringende behoeften bent, in feite zonder dringende alles verterende wensen of obsessies, des te gemakkelijker u de demon afwijst. Want een mens, die tevreden is, denkt misschien weinig aan God, maar hij kan zeer snel de innerlijke vrede gewinnen, die hem met God en de goddelijke Krachten in direct contact brengt. Een mens, die in uiterste nood en strijd is, kan wel grijpen naar God, maar die doet dat uitermate beperkt. Vergelijkenderwijze: iemand, die in nood is, projecteert het totaal van zijn wanhoop en zijn behoefte. Daarvan gaat één deel naar God: dat is één lichtstraal, zo dun misschien als een potlood of nog dunner. Stelt u het zich maar voor als een haar. Die kan de goddelijke Kracht raken, inderdaad. Maar ongeacht de grote intensiteit worden alle verdere emoties op het overblijvende vlak van de aura uitgestraald. Een zeer groot gedeelte is dus direct aantastbaar geworden voor het duister.

De mens echter, die tevreden is, heeft wel en kan het met zijn wereld wel vinden. Het is niet honderd procent, maar het valt mee: hij kan alles wel aanvaarden. En als hij met God spreekt, doet hij dat misschien niet zo intens als diegene, die in nood verkeert of in angst zit, maar hij doet het wel over geheel zijn wezen: zijn aura verandert op dat ogenblik van waarde en daarmee verandert elke harmonische trilling, die hem nog kan bereiken. En dat betekent, dat de duisterling, de geest, wordt buitengesloten.

Nu zult u begrijpen, dat er heel wat verschillende aanvalsmethoden van de geest bestaan. We noemen dat wel invloeden, omdat het zeer moeilijk is elk afzonderlijk te definiëren. In feite zijn het geestelijke werktuigen, hetzij van uit astraal vlak, hetzij zelfs van uit meer geestelijke vlakken - licht of duister. Op het ogenblik, dat zo'n invloed u benadert, heeft ze de neiging te trachten u te omgolven: ze probeert a.h.w. om u heen een mantel te werpen, waardoor u van

uw wereld wordt afgesloten. Op het ogenblik dat u weigert die afsluiting van uw wereld te aanvaarden, bent u veilig. Op het ogenblik dat u daarbij beseft, dat u deel bent van de lichtende Kracht, bent u verder in staat om elke poging tot omsluiting of benadering stop te zetten.

Als mieren in het oerwoud komen, zijn ze iets verschrikkelijks. Er zijn bepaalde soorten vechtmieren: wanneer die zijn voorbijgetrokken, is er geen levend wezen meer, alleen nog maar afgeknaagde botjes. Wanneer planters zich daartegen moeten verweren, wat doen ze? Ze graven een diepe goot, gieten er benzine in en steken het aan. Door dat vuur gaat de mierenmassa niet heen.

Het licht, dat je in jezelf beseft, is a.h.w. een gelijksoortige goot: daar kan het duister niet doorheen. Maar het kan daar ook niet bij blijven stilstaan, het moet zich verder bewegen en het laat je a.h.w. achter.

Anders wordt het natuurlijk, indien ik te maken krijg met magie, bewuste of onbewuste. Bewuste magie (of dat nu voodoo is, goena-goena of wat anders, groene of zwarte magie) heeft altijd de neiging om bepaalde geestelijke krachten op je af te sturen, die lang niet altijd krachten zijn uit een zuiver geestelijke wereld. Er zijn magiërs, die een zeer sterk astraal beeld opbouwen: en dat beeld zenden ze uit. Zodra dit astraal beeld de kans krijgt om het astraal van de persoon waarheen het is gezonden a.h.w. vast te grijpen, dan kan het daarin alle opgedragen veranderingen tot stand brengen. Het is een vermenging. De resultaten van de bezwering zijn dus verschillend naar gelang de eigen mentaliteit, de eigen persoonlijkheid anders is. Maar is de vermenging op astraal gebied een feit, dan kun je er ook zeker van zijn, dat de gevolgen die de magiër wenst op de een of andere manier tot stand komen.

De magiër is hierbij gebonden aan afstand. Hij kan dit astraal wezen niet onbeperkt projecteren. Over het algemeen kunnen we daarvoor nemen een straal van 800 km rond zijn verblijfplaats, in sommige gevallen iets meer of iets minder. Men zou dus kunnen zeggen: we kunnen daaraan ontkomen door ons te verwijderen. Inderdaad, wanneer niet in die tussentijd het eigen astraallichaam en soms het levenslichaam is aangetast. Maar we kunnen ook iets anders doen. Wanneer wij zo sterk zijn, dat wij a.h.w. dat astraal afketsen of zelfs zouden aantasten, dan is de magiër diegene, die de kwaal, het lijden heeft. Hij wordt dan geconfronteerd met de consequenties van zijn eigen uitgezonden beeld of gedachte.

Hoe dit te doen? De eenvoudigste methode is alweer: wees u geheel niet bewust van datgene, wat hij uitzendt: dus ook niet van de ziekte, die hij projecteert. U kent alleen maar één ding: uw leven heeft zin, uw leven heeft kracht. U heeft zoveel te doen voor de mensheid en voor uzelf, dat het andere onbelangrijk is. Dit weten is een schil. Dit werpt terug. Hoe onschuldiger u bent, hoe gemakkelijker. (Onschuld in dit geval dus niet onbenulligheid, maar doodgewoon ontkenning van het bestaan.)

Er bestaat een heel aardig verhaaltje, waarin iemand wordt geconfronteerd met een aantal duivels. In het begin lijkt het erop, of ze hem eronder zullen krijgen, maar op een gegeven ogenblik ziet hij die kwispelende staarten met de pijltjes eraan en dat vindt hij zo iets gek, dat hij begint te lachen. Hij zegt: "Jullie zijn bespottelijk." Het gevolg is, dat de duivels steeds kleiner en kleiner worden en eindelijk afdruipten en verdwijnen.

Het is een verhaal, maar er zit iets van de werkelijkheid in. Op het ogenblik, dat wij niet ongelovig zijn (dat behoeven we helemaal niet te zijn), maar inzien hoe ridicuul het is dat wij door zo iets zouden worden aangetast, zijn we zeker: zelfverzekerdheid en vooral afwezigheid van wraakzucht. De mens, die zo'n invloed erkent en zegt: "Wat bespottelijk, wat belachelijk, hoe onnodig is dit," kan veilig zijn. De mens, die zegt: "Als ik hem dat nu eens kon aandoen," heeft zich harmonisch verklaard met de afzender en is daardoor aantastbaar geworden. Hij kan het soms winnen, indien hij sterker is: maar in 9 van de 10 gevallen staat hij erbuiten en kan hij dus alleen maar ondergaan wat hem wordt gezonden.

Wordt een demon gezonden (d.w.z. een wezen: het kan een natuurgeest zijn, dus een bewoner van de elementen: het kan ook een bewoner zijn van bepaalde duistere sferen), dan ligt de zaak enigszins anders. Ook hier weer: wanneer wij niet erkennen wat daarin leeft, wanneer wij licht zijn tegenover het duister, wanneer wij blijmoedigheid zijn tegenover

zondebef, enz., dan zullen we dat terugwijzen. We zullen vrijer zijn en de demon kan ons niet aantasten. De kans is groot, dat hij terugkeert tot zijn meester: in sommige gevallen zoekt hij het eerste het beste harmonische element, wat jammer is, maar daar kunnen wij niets aan doen. Dus ook in dit geval is onze eerste afweer een afweren vanuit eigen wezen.

Er zijn ongetwijfeld ook hier heel wat magische procedures te vermelden. De Papoea's, sommige Dajaks en de Batakkers doen het soms. Ze maken kleine poppetjes van planten en stellen die dan onder de een of andere boom op, waaraan ze bepaalde eigenschappen toeschrijven. Ze zeggen dan: "Kijk, daar ben ik." En als de geest erin zit, dan verbranden ze het poppetje en zijn ze klaar.

Het is een methode, die suggestief is en waarbij je heel veel moet weten. Er zijn methoden om dat te doen met zuiver bezweringsformules. Er bestaan magische rituelen voor om dat te vernietigen. Maar waarom zou je zover gaan? Je moet uitgaan van het punt: ik ben in mijzelf goed en licht. Ik kan alles dragen wat er op mij afkomt, maar ik ben verbonden met God. Ik ben verbonden met het leven zelf. Ik ben niet duister, ik ben lichtend. Ik wil anderen niets ontnemen of ontroven. Neen, ik heb vrede in mijzelf: en die zoek ik boven al. Op dat ogenblik ben je onaantastbaar, ook voor dergelijke demonen.

Een ander punt, dat hierbij te pas kan komen, is het scheppen van een suggestiebeeld. Een suggestiebeeld is op zichzelf niet werkelijk. Wanneer je echter honderd mensen ertoe brengt om precies hetzelfde te denken, dan bouwen ze gezamenlijk alweer een astrale gestalte op. Die astrale gestalte bevat de 'resultante' van alles, wat erin is gelegd: dus de eigenlijke richting daarvan wordt bepaald door die honderd mensen. Een ieder, die zich laat beroeren door een dergelijke suggestie, een dergelijke invloed, wordt nu door deze astrale figuur gedomineerd.

Dit is een gevaarlijk soort beïnvloeding, want dergelijke invloeden grijpen niet direct in. Ze maken u niet ziek, ze brengen u geen onheil, kortom, ze zijn haast onmerkbaar. Het is een soort sluipend gif, dat er desnoods 10 jaar over doet om u te vergiftigen, maar u dan ook zeker krijgt. Daarbij moet u rekening houden met het volgende: elk denkbeeld (dus niet alleen een geestelijk denkbeeld), dat gelijktijdig een motivering heeft, gericht tegen anderen, geeft aanleiding tot het ontstaan van dergelijke gestalten. Naarmate de magiërs (of ze zich zo noemen of niet: dus degenen, die het beeld origineren) zich minder bewust zijn van hetgeen zij tot stand brengen, zullen zij ook minder bewust het geheel kunnen blijven dirigeren. In sommige gevallen worden dergelijke invloeden dus onafhankelijk: ze reageren als een soort machine. Denkt u maar eens aan een elektrische grasmaaimachine die, eenmaal ingeschakeld zijnde, nu doorgaat en zich niet afvraagt, of zij gras maait, door bomen heengaat of het vloerkleed kaal knipt: zij gaat verder, want zij is op haar baan gezet en dat is haar doel.

Dergelijke invloeden kunnen heel gevaarlijk zijn. Wij vinden deze invloeden terug in bepaalde godsdiensten, die ze opbouwen. We vinden ze terug in de politiek en zelfs bij allerhande gewone maatschappelijke suggesties. Dergelijke invloeden willen dus alleen maar rechtlijnig doorgaan op datgene, wat in hen is gelegd. Beantwoordt u eraan, aanvaardt u het beeld, dan versterkt u de invloed en bent u er de slaaf van. Zo'n invloed afwijzen is weer wat moeilijker en is - ik zou zelfs zeggen - in deze dagen wat meer ter zake doende dan al het voorgaande. In de eerste plaats moet u een eigen mening hebben: niet wat een ander u zegt of wat een ander denkt. Niets zonder voorbehoud aanvaarden. Niets als volledige waarheid beschouwen en in alles de relativiteit beseffen. Voor uzelf de meest juiste weg kiezen, maar deze nimmer aan anderen opleggen. Kortom, u moet met en binnen de mensheid, binnen de geestelijke sferen kunnen leven, zonder u daarom te maken tot een ondergeschikt deel daarvan: deel ervan bent u zonder dat ook. Wees zelfstandig. Door die zelfstandigheid in elk opzicht te handhaven, krijgt u een vermogen om deze invloeden af te weren: en wat meer is: om ze zelfs teniet te doen. Want een mens, die zich niet door een suggestie laat vangen, kan een totale suggestie verbreken. Ik wil u weer een voorbeeld geven: Er is een hypnotiseur. Hij heeft iedereen gehypnotiseerd dat er iets zal gebeuren. Op een gegeven ogenblik ziet u het allemaal: maar dan zit er een, die zegt. "Wanneer komt het nou?" Als hij dat hard genoeg zegt, schrikken de anderen wakker en zeggen: "Ja, er is eigenlijk niets." De suggestie is weg.

Als u het aan een toneelhypnotiseur vraagt, dan kan deze u ongetwijfeld dergelijke onaangename belevenissen vertellen. Het is precies hetzelfde, wanneer u wordt geconfronteerd met een andere suggestievorm. Als men u zegt: "God is zus of zo," dan zegt: "Nou, laat maar eens zien." En als Hij nu niet komt en u voelt zich helemaal niet één met die gedachtegang, dán kunt u dus zeggen: "Ja, waar blijft Hij nou?" en dan is de waarde van de suggestie verbroken: niet alleen voor u maar vaak ook voor anderen. Degenen, die in zwakheid daarin geborgenheid, zekerheid zoeken, keren wel weer terug tot die suggestievorm. Maar u kunt haar op deze manier afweren. Wat meer is, door uw eigen leven, denken en gedrag geheel onafhankelijk te maken van de suggestie van wat "men" denkt, doet en zegt en alleen af te gaan op datgene, wat u innerlijk juist, noodzakelijk, prettig en goed vindt, waarbij u verder rekening mee houdt dat u zich nooit in een toestand laat brengen van een absolute ondergeschiktheid of een absolute begeerte en dat u ook nooit probeert om de absolute heerschappij te krijgen, kunt u die invloed teniet doen.

Ik ben hierop wat verder ingegaan, omdat juist deze invloeden in deze dagen nogal sterk heersen. De suggesties, die over de gehele wereld worden gebruikt, werken op u in: ze vervalsen uw begrip van de werkelijkheid. Maar dat betekent ook, dat u op de werkelijkheid niet kunt reageren. Ik keer terug naar mijn voorbeeld van de hypnotiseur. U kunt de hypnotiseur nooit de kracht toekennen om iemand zonder meer zelfmoord te laten plegen. Dat gaat niet. Maar u kunt wel iemand brengen aan de rand van een hoge klip en hem suggereren, dat er een weg recht doorgaat: als hij op die weg stapt, valt hij naar beneden. Dat is het gevaar, dat er in de suggesties van deze dagen ligt. En daarom moet u steeds weer wakker blijven. U moet zich steeds weer realiseren wat de feiten zijn. Kunt u dat, dan bent u niet alleen onafhankelijk geworden van dat suggestiebeeld, van die beïnvloeding, maar u kunt zich ook gemakkelijker verweren tegen bepaalde entiteiten, meestal van een minder prettig allooi, die zich juist met die suggestievormen bezighouden.

De frustraties van de mens, die door dergelijke suggestieve gestalten worden opgelegd of worden veroorzaakt, zijn in heel veel gevallen mede veroorzaakt door een demon, die zich met de frustratie kan voeden én deze frustratie tevens kan gebruiken om een droomleven te wekken (ik heb het u zo-even omschreven), waardoor men langzaam maar zeker aan die invloed wordt onderworpen. Het afweren van invloeden is dus, zoals u ziet, een kwestie die steeds weer op uzelf neerkomt.

Nu kunt u zeggen: "Zijn er dan geen methoden?" Zeker. Ik heb ze al eerder aangestipt. Er zijn duizend-en-één methoden om een afweer van invloeden mogelijk te maken. Zou u die methoden toevallig kennen en kunnen hanteren, goed, dat is erg prettig. Maar, punt 1: niet iedereen kan een dergelijke beïnvloeding erkennen: punt 2: niet iedereen is in staat om de juiste vorm van afweer te vinden volgens godsdienst of magie: punt 3: niet iedereen kan zich zonder meer vrijmaken van een suggestie, al heeft hij haar erkend. Dat wil dus zeggen, dat deze andere afweermethoden slechts beperkte werkingsduur en kracht zullen hebben. Maar het scheppen van een onafhankelijke persoonlijkheid, die zelf leeft, zelf denkt, zelf zijn werkelijkheid a.h.w. durft creëren, een werkelijkheid die hij voortdurend toetst aan hetgeen hij rond zich ziet, deze is onaantastbaar: en dat is hier belangrijk.

Dan hebben we nog een paar punten, voordat ik deze inleiding ga besluiten. De eerste is: ziekte. Ziekte kan, zoals u weet, door geesten en ook door psychische werkingen in uzelf worden veroorzaakt. Het lichaam zal reageren op onevenwichtigheden, die men in zichzelf schept. Heeft men eenmaal in zich een onevenwichtigheid geschapen, dan is het zeer moeilijk de gevolgen daarvan volledig ongedaan te maken. Je kunt dus wel een verder voortgaan van de ziekte, door het omstellen van je leven en denken tot stand te brengen, verhinderen. Dat is over het algemeen een lange en moeizame weg. Toch moeten wij er rekening mee houden dat een mens, die ziek is en waarbij de oorzaak ligt hetzij in zuiver geestelijke krachten, hetzij in psychische werkingen in hemzelf, door het oplossen van het probleem en een afstand doen van een te groot zelfbeklag, een teveel op zichzelf geconcentreerd zijn, reeds veel is geholpen. Komt men nu tot de ontdekking, dat er behalve de psychische factor nog een invloed is, die voortdurend terugkeert, dan moet men zich realiseren, dat een dergelijke demon, een aanhechting van een geest kan het ook zijn (meestal een onbewuste geest), altijd weer voortkomt uit een harmonie. Datgene wat de kwaal veroorzaakt, is tevens de behoefte van de

aanhechtende geest. Het zijn niet de resultaten, die hij zoekt. Integendeel, die betreurt hij misschien evenzeer. Maar hij zoekt een bepaalde band, een bepaalde emotie.

Wil men een afscherming daartegen tot stand brengen, wil men een dergelijke invloed afweren, dan heeft men in de eerste plaats rekening te houden met het punt van aanhechting. Dus, hoe geschiedt de beïnvloeding? Hiervoor is een goed helderziende of een zeer gevoelig magnetiseur nodig, ook al noemt hij zich misschien psychiater, medicus of wat anders. Want men moet herkennen waar a.h.w. het lek zit, waar werd kracht weggenomen? Waardoor ontstaat die onevenwichtigheid? In 9 van de 10 gevallen kom je tot de conclusie dat de aura ergens een onaangename werveling vertoont, die niet juist is. Kun je dat constateren, dan begin je allereerst juist deze plaats af te schermen: en wel zo, dat de aura a.h.w. wordt teruggedrukt naar het lichaam: ze moet tijdelijk worden onderdrukt. Wanneer het punt van aansluiting weg is, is de geest, die de aanhechting zocht, tijdelijk vrij.

Nu kun je hem b.v. via een medium toespreken (een methode, die wel wordt gebruikt). En soms helpt dat, soms ook niet. Je kunt echter ook, nu je weet dat die geest heeft gezocht, van uit jezelf een begrip van licht projecteren, waarin dat wat de geest zoekt, mede leeft. Laten we zeggen: erkenning of genegenheid wordt gezocht. Projecteer het licht van de goddelijke liefde en u zult ontdekken dat die geest zich daaraan verzadigt, maar gelijktijdig door die kracht volledig wordt verdreven.

Neem nu uw patiënt in gedachten en probeer rond die mens diezelfde kracht aan te brengen: hij is dan voor die invloed volledig afgesloten. Is het een demon, dan vindt hij het niet zo prettig en zal over het algemeen onmiddellijk aanvallen, hetzij door de persoon die hij ten dele beheerst, hetzij door direct u aan te vallen.

Het afweren van zo'n invloed vergt in de eerste plaats wel een grote moed. Je moet niet bang zijn dat hij je iets kan doen. In de tweede plaats moet je je realiseren, dat hij eigenlijk maar een arme ziel is. Als je de duivel ziet als een grote macht, dan is hij dat voor jou. Besef je, dat het eigenlijk maar een arme duivel is, dan vrienden, is hij niet machtig: dan wordt plotseling zijn overweldigende macht tot een kleine, onbetekenende intrige, die je kunt wegvagen. Denk nu niet, dat het niet waar is. Het is waar. Realiseer je dus, dat die kracht arm is en projecteer op deze kracht eveneens het licht, dat hij schijnt te begeren. Stel je gewoon in op innerlijke harmonie en vrede en zeg dan: "Je schijnt dat te zoeken, dat geef ik je." In 9 van de 10 gevallen blijkt het dan voor de demon eerder een bedreiging en kwelling te zijn: want hij zou zichzelf daarin bijna verliezen. Hij zal dus vluchten.

Nu schermen we echter onze patiënt, ons sujet (het is maar een naam die ik geef) dus niet af met het licht alleen, dat zou nog beheerst kunnen worden. Neen, we proberen ons de zuivere kracht van goddelijke licht voor te stellen. Dat is voor de meeste mensen gewoon een verblindend wit licht, magnesiumlicht haast. Probeer de patiënt erin te zetten. Wanneer men de rituelen daarvoor volgt, dan bestaan er bepaalde passes voor en bepaalde mogelijkheden van lichamelijk contact. Maar hoe men het ook doet, probeer innerlijk dat witte licht, die felheid te kennen en die rond de patiënt te leggen. En hetzij met een passe, hetzij met een beweging of zelfs met een tekening of een schets, die je voor jezelf maakt, je moet aangeven wat je hebt gedaan: je moet het verzinnebeelden. Vanaf dat ogenblik is die patiënt onaantastbaar. Let er echter wel op, dat de persoon in kwestie niet ten ondergaat aan een invloed, die te sterk is om te dragen. Daarom moet u eigenlijk zo'n invloed controleren, zo om de paar dagen. En wanneer u ontdekt, dat de patiënt er niet prettig onder is, moet u die tijdelijk verbreken, maar na enige tijd weer terugbrengen. U ziet dus, dat men invloeden ook op deze manier kan afweren.

Dan heb ik ten laatste nog te maken met de directe demon, die niet alleen een ziekte wil brengen of die niet alleen psychische kwesties zoekt, maar die een beheersing zoekt. We kennen daarvan het onbeheerste beeld: de z.g. bezetenheid: en we kennen het beheerste beeld: de gedrevenheid.

Het eerste beeld is gemakkelijk te herkennen en over het algemeen met voldoende geloof en vertrouwen op te lossen op één van de vooromschreven wijzen. Indien er echter sprake is van

een gedreven worden door demonen, dan wordt het moeilijker. De persoon in kwestie en vaak ook zijn omgeving realiseren zich niet wat er gebeurt. Het resultaat is, dat die invloed ongemerkt blijft voortbestaan. Er is maar één ding, waardoor ze echter altijd weer opvallen: een zekere invloed, een zekere kracht kunnen ze niet weerstaan. Soms is het een gebed of een symbool van iets heiligs: soms is het eenvoudig een handeling, die geheel tegen hun eigen denken is gericht. Dan komt plotseling een element van onredelijkheid, van halve bezetenheid naar voren. Zodra u dat zou herkennen, moet u twee dingen doen. Ten eerste: hul u met uw denken in het heiligste dat u kent, het geeft niet wat. Probeer u één te denken met de hoogste Kracht of met wat dan ook. Zorg, dat u sterk bent. Ten tweede: wijk niet terug en ga niet heen, maar ga op die kracht af. Dan zal die kracht u zeer waarschijnlijk direct of indirect aanbiedingen doen. Hij zal u laten merken: "als je mij nu met rust laat, dan wil ik je wel wat geven", of "dan zal ik je wel erkennen voor dit of voor dat". Geeft u daaraan toe, dan is uw afweer verder onzeker, de demon heeft ook invloed op u. Maar gaat u voort, totdat u het voor u innerlijk beseft juiste hebt bereikt, dan zult u die demon daarmee hebben afgewezen. Hij laat dan over het algemeen zijn slachtoffer vrij en zal proberen om via anderen die invloed terug te winnen. Dat is punt 1.

Punt 2: zijn aanvallen zullen nu voortdurend op u zijn gericht. U kunt voor uzelf nooit altijd diezelfde toestand van verbondenheid met het Hogere tot stand brengen. Realiseer u echter, dat één sleutelwoord of één sleutelbegrip voldoende is. Zoals men een hypnotische of posthypnotische suggestie kan verbinden aan één sleutelwoord of één gebaar, zo kan men ook voor zichzelf het begrip van het Hoogste (het is een soort zelsuggestie) binden aan een bepaald gebaar, aan een bepaald woord, ja, zelfs aan een bepaalde gedachte of kreet. Wanneer die invloed u benadert, gebruik dat woord óf die kreet, die u vereenzelvigd hebt met die absolute afweer en zij zal er zijn. Wat meer is, wanneer u daarnaast de onjuistheid van hetgeen de demon wil, hebt beseft en dit beeld eveneens aan die gedachte of aan dat gebaar hebt gekoppeld, dan zult u ontdekken dat er een wapen is ontstaan, dat tegen die geestelijke kracht werkt. Het wordt meestal omschreven als een lichtbundel komend uit het voorhoofd-chakra of keelkop-chakra. Maar het is secundair: dat is alleen de verschijningsvorm, waaronder men het als helderziende zou kunnen waarnemen. Het feit is echter, dat wij het beeld dat wij in onszelf als juist hebben erkend, zonder dat in ons ook maar iets ermee in strijd is of iets eraan twijfelt, altijd kunnen stellen tegen elke invloed, die ons bedreigt of die zelfs onze wereld bedreigt.

Dan ga ik nu mijn inleiding besluiten. Het zal u duidelijk zijn, dat we in deze dagen allemaal met invloeden te maken hebben, of u wilt of niet. Onthoud nu de volgende punten:

Ergernis bevordert vatbaarheid.

Alle gevoel van machteloosheid gaat gepaard met grotere vatvatbaarheid.

Ontevredenheid bevordert vatbaarheid.

Elk zelfvertrouwen, elk vermogen om jezelf af te sluiten van datgene, of neutraal te verklaren t.o.v. datgene, wat in je wereld onjuist lijkt maar gelijktijdig zelf voortgaan in de goede richting, is een afweer.

Elk teruggrijpen naar je persoonlijke kracht, je persoonlijk leven, waarbij je in jezelf je eigen vreugde, je tevredenheid en als het even kan je God vindt, is afweer.

Elke zuivere zelfstandigheid van leven en denken vermindert de kans dat u in deze dagen wordt aangetast.

Wanneer rond u de hele natuur in verwarring is en u laat u daardoor a.h.w. pakken - hetzij door angst, hetzij op een andere manier - dan bent u daarvan het slachtoffer. Op het ogenblik, dat de gehele natuur in beroering is en u hebt innerlijk de zekerheid, dat hetgeen met u geschiedt het enig juiste zal zijn, dat dit voor u een taak betekent maar zeker niet een bezoeking, zult u ontdekken, dat de natuurelementen terugwijken, dat het vuur u een pad baant, dat het water aarzelt met zo snel te stijgen, dat u erdoor wordt meegesleurd en wat dies meer zij. De houding "alles wat er op de wereld gebeurt, betekent voor mij een taak, maar het kan nooit iets zijn dat mij tot een onjuist beleven brengt of dat mij beperkt in mijn leven en taak" resulteert in een geestelijke vrijheid, die voor zover dit mogelijk is ook in het

zuiver stoffelijke tot uiting komt. Wanneer u ontdekt dat uw wereld vol angst is, moet u wel begrijpen dat die angst en gejaagdheid grotere demonen zijn, of - zo u wilt - de grootste bressen in de verdediging van uzelf, die er maar kunnen bestaan, maar grotere demonen dan alles wat u zich maar kunt denken voor u.

De mens, die zich slachtoffer voelt, die onzeker is, zal in deze dagen onnoemelijk veel spanningen ondergaan. Hij zal veel ellende hebben.

De mens, die voor zichzelf zeker is, die zijn doel nastreeft met het bewustzijn "dit is voor mij goed, dit is in overeenstemming met wat ik zie als mijn leven en mijn taak", bereikt daarentegen alles wat noodzakelijk is. Hij is rustig en sterk in zichzelf en daardoor een bron van nut voor anderen.

En dan als laatste punt: de gedachtekracht, die ik nog niet noemde. Zo goed als men door het gezamenlijk denken een soort astrale demon of godheid kan opbouwen, die een zeer sterke invloed heeft, zo goed kan men door het uitzenden van gedachten met een bepaalde gerichtheid ook instrumenten scheppen, die ten goede werken. Maar als mens kun je nooit een gedachtekracht zo volkomen juist en scherp formuleren, dat de functie geheel in orde is, dat ze werkelijk volledig is. Hoe meer u probeert een scherp gerichte gedachte uit te zenden, des te groter het gevaar is dat u niet bereikt wat u wilt: dat hetgeen u in feite scheidt, onjuist is. Wanneer de mensen zeggen: "Ik wou, dat Chroustjef dood was, want dan krijgen we vrede," dan hebben ze kans dat ze - hun doel bereikende - oorlog veroorzaken. Maar als de mensen zeggen, dat de behoefte naar vrede moge groeien in één ieder en het bewustzijn van vrede in iedereen sterker moge worden, zo vaag als het is, dan zullen die gedachten overal een positieve uitwerking hebben. Wij dienen ons dus wat vaag uit te drukken bij het uitzenden van gedachtekracht, tenzij we zeker zijn van de formulering die we gebruiken. Werk liever voor geheel de wereld in een vaag goed dan definitief en scherp voor één enkele groep of een enkele persoon, waarbij het definitieve goed wel eens een definitief kwaad voor velen kan zijn.

Wanneer u uw gedachtekracht uitzendt en u formuleert verkeerd, trekt u invloeden aan die demonisch, duister, chaotisch kunnen zijn. Wanneer uw gedachtekracht daarentegen in harmonie is met het Goddelijke en geen raadsbesluit van het Hogere aantast, dan zal zij daarentegen een afweer vormen tegen het demonische en gelijktijdig de werkingsmogelijkheid van de lichte kracht vergroten.

En daarmee, vrienden, heb ik dan mijn inleiding gehouden. U merkt het wel, het is een tamelijk veelomvattend onderwerp. Indien ik nog tijd heb, zal ik zo dadelijk nog op het heden, op deze dagen, terugkomen.

DISCUSSIE

- ❖ *Soms kan een gevoel (b.v. van verontwaardiging) zo sterk worden, dat men zich niet meer ervan kan losmaken, zelfs als men dat bewust wil. Men wordt meegesleept door een steeds sterker wordende emotie. Wordt men dan overspoeld door de kracht van de harmonische keten, waarin men is terecht gekomen? En hoe komt men er weer uit?*

Dit is een geval dat eigenlijk een zeer persoonlijke achtergrond heeft: en dat wil zeggen, dat de door mij gegeven aanduiding niet voor elk ander geval even doeltreffend is. In de eerste plaats heeft men dus iets, dat de persoon hoe langer hoe meer gaat overheersen. Het gevoel van verontwaardiging - laten we het zo maar zeggen - wordt gebaseerd op een terechte afwijzing van iets. Maar deze afwijzing is niet alleen maar een simpel zeggen "nu niet meer", want ik voel mij daarmee verbonden: en deze verbinding is voor mij zo belangrijk, dat ik steeds weer op hetzelfde terugkom. Ik kan geen genoegen nemen met de toestand zoals ze is. Neen, ik wil steeds weer erkennen dat die toestand ten onrechte is ontstaan. Daarbij treedt allereerst een psychische factor op. Dit gevoel van verontwaardiging gaat dus uit van het eigen "ik". Dat "ik" stemt zich af en beroert daarmee een aantal mensen of een groot aantal levenden of misschien ook geesten, die op eenzelfde wijze weigeren afgedane zaken nu eenmaal als afgedaan te beschouwen zonder meer. Er ontstaat dus inderdaad een harmonische keten. Deze keten voelt zich gesterkt door de verontwaardiging. Omgekeerd put men op zijn wijze kracht en dus een soort zekerheid uit de keten zelf: er is een wisselwerking.

Wil men een dergelijke keten verbreken, dan kan men dit dus niet eenvoudig doen door te zeggen: "Ik wil mij er niet meer mee bezighouden." Want je bent eigenlijk gedwongen om je ermee bezig te houden. Het enige, dat u kunt doen is: elk persoonlijk element daarbij uit te schakelen. Op het ogenblik, dat u iets dergelijks zuiver onpersoonlijk gaat bezien, zult u - ongeacht de verontwaardiging die nog enige tijd blijft voortwoeden - langzaam maar zeker gaan zeggen: "Ja, goed, ik heb ook fouten gemaakt en ik kan deze situatie ten slotte toch redden. Er moet een weg zijn, die ik zelf kan volgen en waarbij niemand anders meer betrokken is." Zodra men dit gaat zeggen, sluit men zich af voor de keten. De verontwaardiging neemt langzaam maar zeker af. En omdat men bij iedere terugkeer van die emotie zegt: "Neen, dit gaat mij niet aan," wijst men steeds meer die invloed af. De harmonie wordt dus steeds minder. Door die afnemende harmonie wordt de beheersingsmogelijkheid groter en zal men tenslotte zich geheel uit deze oorspronkelijk haast obsederende invloed kunnen losmaken. Dit is dus op een bepaald geval gebaseerd. Over het geheel genomen kunnen we stellen: wanneer haat, verontwaardiging en dergelijke emoties de mens volledig beheersen, dan heeft hij geen poging gedaan om zichzelf, zijn eigen invloeden en inzichten los te maken van datgene, waarop hij verontwaardigd is, waarom hij haat e.d. Door eenvoudig te erkennen: ik ben er deel van geweest, basta en a.h.w. opnieuw te beginnen, kan men ook hier over het algemeen die keten verzwakken. Heeft men die mogelijkheid niet, dan bestaat er nog één kans om toch een dergelijke keten te verbreken en dat is nl. deze: wij gaan proberen deze verontwaardiging, deze haat of wat dan ook om te zetten in een daad, die - voor zover wij kunnen nagaan - één ieder ten goede en niemand te schade komt. Wanneer wij nl. onze volledige energie daarin leggen, reageren wij zoveel van de in ons levende emotie af, dat de band met de eigenlijke keten zwakker wordt. Want - zoals ik heb getracht duidelijk te maken - waar een frustratie is, zal een harmonische keten, een demonische beïnvloeding e.d. sterker blijken dan daar, waar men daadwerkelijk heeft geprobeerd er iets aan te doen. Ik hoop, dat dit voldoende is.

❖ *Is het niet goed om een duivel als zodanig geheel te ontkennen? Ik meen, dat dit een afdoend middel is. Wat is uw mening daaromtrent?*

Ja, dat is natuurlijk ook wel een methode: en voor zover het gaat om de door vele kleingelovigen omschreven heer Joosje Pek, geloof ik ook wel dat dat goed is. Maar wij mogen niet ontkennen, dat er geestelijke wezens bestaan, die in hun streven en hun levensrichting geheel anders zijn dan de mens. En omdat ze bestaan, kan men hen niet wegcijferen. Je kunt niet doen als de boer, die in de dierentuin een giraffe zag, zijn schouders ophaalde en zei. "Dat bestaat niet" en verder liep. Want dergelijke giraffen zijn misschien in de dierentuin opgesloten, maar deze demonische krachten zijn nu eenmaal op uw wereld werkzaam. Ze zijn overal in het Al werkzaam en door hen alleen te ontkennen kunnen we hun invloed niet ontlopen. Integendeel, door te erkennen dat ze bestaan, maar gelijktijdig hun macht en invloed te ontkennen, komen we verder. Want de mens, die innerlijk weet dat hij op zijn weg en in zijn leven sterk staat, zal door de demon niet worden aangevallen. Hij zal door geen enkele duivel worden aangetast. Wanneer je tegen de duivel zegt: "Ga," dan gaat hij. Alleen wanneer je zegt: "Ga", en je bedoelt "doe een hoger bod", dan heb je kans dat hij blijft. Maar wanneer je hem helemaal ontkent, is het voor de demon gemakkelijk om een gedaante aan te nemen, die voor u aanvaardbaar is. U zegt dan: "Het is geen duivel" en u geeft hem een andere naam. Maar hij is en blijft in wezen hetzelfde. Wij, die streven naar het licht, mogen het bestaan van het duister niet ontkennen. Wij, die gericht zijn naar de absolute vorming, mogen niet ontkennen dat er wezens bestaan, die hun werkelijke wezensvervulling alleen kunnen vinden via de chaos. Commentaar?

❖ *Wat kan er worden gedaan, als je een beïnvloeding bij een ander bespeurt, terwijl de persoon zelf zich dit niet bewust is, doch wel weet, dat ze bij tijden "vreemd" doet. Is gedachtekracht niet in staat de beïnvloeding te doen wijken?*

Dat is misschien mogelijk voor iemand, die buitengewoon sterk is. Maar de vraag is hier in de eerste plaats: hoe sterk is uw gedachtekracht? Want wij mogen niet vergeten, dat in een dergelijk geval iemand heel vaak grijpt naar deze beïnvloeding, omdat daarin dan voor het "ik" een zekere compensatie ligt voor het onaanvaardbare leven: b.v. een gevoel van minderwaardigheid of iets dergelijks. Vergeet niet, dat vele mensen - ongeacht de onaangename nevenverschijnselen - op hun gebondenheid of aanhechting a.h.w. verliefd zijn

en er eenvoudig, niet vanaf willen. Je zou dus moeten proberen eerst de denkrichting te veranderen. Kun je dit niet, dan zal het volgens mij niet goed mogelijk zijn - tenzij je buitengewoon sterk bent - om alleen door gedachtekracht een dergelijke verbinding te verbreken: want uw gedachtekracht kan die wel tijdelijk verbreken, maar de persoon in kwestie zal haar onmiddellijk weer zoeken.

❖ *U sprak over het astrale vlak tegenover de lagere of hogere geestelijke kracht. Wat verstaat u daaronder? Hoe moeten wij ons dat voorstellen?*

Wel, u kunt zich dat het eenvoudigst zo voorstellen: naast de stoffelijke wereld zijn er enkele werelden, die halfstoffelijk zijn. Hier speelt dus materie een rol, zij het dat die materie veel ijler is en andere structurele mogelijkheden heeft dan op aarde. De astrale wereld is dus een wereld, waarin de gedachte en de entiteit zichzelf omkleden met fijne materie. Zij drukken zich uit in een vorm, die veranderlijk is, maar – over het algemeen door het wezen bepaald - een zekere vastheid krijgt. Naarmate een bepaalde gedachte of voorstelling langer voortbestaat op het astrale vlak, zal er een vorm ontstaan, die eveneens houdbaar is, dus na het ophouden van de gedachte of invloed langer blijft bestaan. Over het algemeen heeft ook de mens een astraal voertuig. Hij heeft dus ook een halfstoffelijk lichaam: en dit halfstoffelijk lichaam wordt na de dood door hem meestal betrekkelijk snel verlaten, maar het blijft vaak een langere tijd voortbestaan. (Langere tijd: enkele jaren, niet honderden jaren.) Wanneer een dergelijke schil weer door een gedachte wordt bezielde, die daarmee harmonisch is, kan ze - zolang daar een invloed is die haar voedt - onbepaald worden in stand gehouden. Kort en goed, een astrale wereld is dus eigenlijk niet geestelijk, maar zij is een uitdrukking van geestelijke waarden of van entiteiten die geen zuiver stoffelijke vorm hebben of behoeven te hebben in een verwantschap met de materie, afhankelijk van de totale gedachte-inhoud (en niet wezensinhoud) van de mens, de entiteit. Een natuurgeest b.v. bestaat in de praktijk astraal. Zijn voertuig is astraal en daardoor is hij meestal niet zichtbaar. Aan de andere kant echter heeft die natuurgeest wel degelijk een directe invloed op de vaste materie. Een astraal wezen kan een betrekkelijk grote kracht uitoefenen op vaste materie. En wanneer b.v. een z.g. Poltergeist (een lawaaigeest) optreedt en deze is niet een werkelijke entiteit maar gewoon een mens, die onder omstandigheden a.h.w. een podede van zijn astraal voertuig uitstulpt (zeker, er komt ectoplasma bij te pas, maar het is in feite een astraal verschijnsel), dan kan deze daarmee tafels en stoelen verplaatsen, borden kapot gooien, deuren dichtsmakken e.d. Ik hoop, dat ik daarmee heb duidelijk gemaakt wat die astrale wereld eigenlijk is. Het is geen werkelijke sfeer, geen geestelijke sfeer van licht of duister, maar het is een half-wereld, direct grenzend aan de materiële wereld, waarin geestelijke sferen en ook de menselijke geest (vanuit haar menselijk voertuig dus) een vorm voor gedachten of voor eigen wezen kunnen opbouwen. Laat ik het nog heel eenvoudig zeggen: de astrale wereld is een wereld, waarin de materie zo fijn is, dat elke gedachte werkt als een magneet, die de materie volgens zijn krachtlijnen tijdelijk of blijvend groepeerd.

❖ *Hoe is het mogelijk, dat deze astrale invloeden optreden, wanneer je er helemaal niet op bedacht bent en er dus geen gedachten aan wijdt?*

Omdat het hier dezelfde kwestie is als met een magneet. Een magneet heeft helemaal geen behoefte om een andere pool aan te trekken. Maar op een gegeven ogenblik gebeurt het. Het feit dus, dat er waarden bestaan, die innerlijk harmonisch zijn, ongeacht uw eigen gedachten, bewuste gedachten wel te verstaan, zal - waar er een harmonie is - die astrale invloed daar inwerken en omgekeerd. U hoeft er dus niet zelf bij te denken, maar uw hele wezen, uw karakter, alles speelt daarbij een rol. U zou kunnen zeggen, dat de aantrekking voor astrale figuren, werkingen en krachten voor een groot deel wordt bepaald door de structuur van uw aura. Ik zeg: zou.... Het is nl. niet helemaal waar. Er zijn delen in de aura, die er helemaal niets mee te maken hebben, maar over het algemeen genomen komt het aardig uit.

❖ *Wat is de diepe achtergrond van de wraakgedachten in iemands wezen?*

Ja, dat is een moeilijke kwestie. Laat ons allereerst stellen, dat de wraak over het algemeen een poging is om eigen onvermogen of eigen schuld op een ander te wraken. Wanneer je nl. wraak zoekt, dan moet je haten. En wat een mens haat of liefheeft, is in feite dat deel van zichzelf, dat hij in anderen of in iets anders erkent. Dat mogen we niet vergeten. Op het

ogenblik, dat je zelf voelt ergens te zijn tekort geschoten, zul je gaan haten, misschien niet die ander maar misschien jezelf. Je moet dus die tekortkoming uitwissen: en dat doe je dan meestal door te proberen de bron ervan, zoals je haar ziet, teniet te doen. Wraak is dus één van de meest natuurlijke verschijnselen, die er bestaan. Het is de enige methode van de mens om op een ander datgene te wraken, waarin hij zichzelf eigenlijk minderwaardig acht.

❖ *Er zijn soms personen, waarmee je in aanraking komt, waarvan je het gevoel hebt dat er teveel van je vitaliteit wordt afgenomen. Hoe kun je je daarvoor afsluiten?*

Wat u hier bedoelt is eigenlijk een soort geestelijk vampirisme. Het is een kwestie, die sommige mensen bewust en anderen onbewust plegen. Door de aandacht van de ander volledig te boeien (en dat betekent dus dat men voortdurend op de één of andere manier eisen aan zo iemand stelt) kan men aan de ander krachten onttrekken. Dat is dan eigenlijk een groot gedeelte van het fluïde, zoals men dat noemt. (Een rare naam, want het is helemaal niet vloeibaar en niet vochtig, het is gewoon energie.) Die energie onttrekt u dus voortdurend door die ander te dwingen zich met u bezig te houden en gelijktijdig a.h.w. uw gehele wezen en al uw bezwaren op de ander te projecteren. Dit moet u goed begrijpen, anders heeft u er verder niets aan.

Dan is de oplossing een tweeledige.

In de eerste plaats moet men zorgen, dat men zich nimmer absoluut in beslag laat nemen of laat domineren door iemand, die die eigenschap heeft. Men moet dus zelf proberen een dominerende rol te spelen en a.h.w. zichzelf aan de ander opleggen. Dat betekent wel een zekere inspanning, maar ze is over het algemeen toch niet zo groot als het energieverlies, wanneer men zich onderwerpt.

En dan bestaat er nog een tweede methode, die over het algemeen alleen werkzaam is tezamen met de eerste. Theoretisch is de tweede methode absoluut afdoend, maar in de praktijk zult u zelf moeten proberen te domineren, dus de baas te zijn. Die methode is deze: de personen, die zo nemen, hebben - zoals u weet - over het algemeen een zekere passiviteit. Wanneer wij nu voor ons een bewustzijn stellen (en dat is eigenlijk een geestelijke preparatie) van afgeslotenheid. "Ik heb in feite niets met u te maken, u gaat mij niet aan," dan hebben wij daarmee de eerste begrenzing geschapen: de onverschilligheid, die voor een groot gedeelte het aantasten belet. Daarnaast trekken wij (dat is dus weer ten dele zelfsuggestie, ten dele het aanbrengen van wijzigingen in de aura) rond onszelf (ik heb al gezegd, dat kan op heel veel manieren) een magische ring. Dat doen we dus op onze eigen manier: er is geen vast ritueel voor. Er zijn mensen, die driemaal of zelfs zevenmaal de ring op de één of andere wijze aanduiden, hetzij door met de tong op het verhemelte een ring te trekken, hetzij met een vinger in de handpalm: en daarbij spreken ze dan een naam van het licht uit, van de God waarin ze geloven of van een grote meester, waarop ze vertrouwen e.d. Door dit te doen wordt de eigen aura dus afgesloten.

Dan is er nog een laatste punt: wanneer men weet dat iemand deze praktijken kent of gebruikt - bewust of onbewust - zal men zoveel mogelijk een lichamen contact daarmee trachten te voorkomen. Dus: een handje geven moet misschien, maar ga niet verder dan dat. Probeer elk direct contact te voorkomen en houd enige afstand tussen u en die ander.

❖ *En als het iemand is, die je hulp nodig heeft? Hoe kun je helpen, als je afgesloten bent?*

Dat is al heel eenvoudig opgelost: iemand, die zich ten koste van u verrijkt, kunt u niet helpen. Je kunt de dief nooit helpen door hem de gelegenheid te geven tot stelen. Dus in dat geval mag u zeker niet trachten die persoon te helpen, tenzij u - en dan nog door steeds te proberen die ander te domineren - tracht de ander eigen fouten of tekortkomingen te laten inzien. Maar in 9 van de 10 gevallen krijgt u dan bij die figuren een heel prettige bevestiging en een erkenning. Ze zien het allemaal mooi in, maar ondertussen hopen ze dat u zult helpen en dat betekent, dat ze weer hun probleem op u projecteren. En dan moet u zeggen: "Ik kan er niets aan doen, dat kun je alleen zelf." Dat is dan de beste methode om hen te helpen. Want het lijkt me dwaas jezelf te laten doodbloeden om een bloedzuiger in leven te houden.

❖ *Is drankzucht ook een soort beïnvloeding en is dat dan te genezen op de wijze, waarop de doktoren drankzucht trachten te bestrijden?*

Drankzucht is meestal heel moeilijk te genezen. In de eerste plaats moeten we er rekening mee houden dat zeer veel drankzucht een genetische oorzaak heeft: d.w.z. dat het al in de genen, dus in het begin is vastgelegd. En de verslaving zelf is iets, dat meestal gepaard gaat met een behoefte aan bevrijding. De mens die drankzuchtig is, heeft in de eerste plaats een zeer grote vatbaarheid voor de roesvormende alcohol. In de tweede plaats heeft hij over het algemeen onvrede met zichzelf, maar komt door de feitelijke versuffing, die uit alcohol voortkomt, tijdelijk in een toestand, waarin hij wèl met zichzelf en de wereld tevreden is. En die tevredenheid wordt groter naarmate hij die minder vindt. Een kuur tegen drankzucht kan dus de directe lichamelijke behoefte naar drank teniet doen, maar indien u een mens tevens niet het gevoel geeft dat hij tegen de wereld en alles is opgewassen, zal hij onmiddellijk - wanneer hij zwak wordt - weer naar de drank grijpen. En dan is het natuurlijk mogelijk, dat er iemand is (een geest b.v.) die daarvan wil profiteren. Maar alweer, om die invloed uit te oefenen moet er voor die geest eerst een persoon zijn, welke voor die invloed vatbaar is. En dan zal de invloed op de drankzuchtige meestal zijn: "kom, drink wat, dan zie je het veel beter en dan is het veel juister". Je voelt je prettiger en je kunt ertegen op. Zodat de drankzuchtige in feite een ander middel ziet in iets, dat hem te gronde kan richten. Zoals ik reeds zei, zal men psychisch en gelijktijdig lichamenlijk de drank moeten bestrijden, in de eerste plaats door de ontwenningsskuur, maar in de tweede plaats tevens door het scheppen van een vervanging. Voor de gevoelens van welbehagen en de roes, die de drank veroorzaakt, moet er iets anders in de plaats komen. Het is eigenaardig, dat een drankzuchtige, die aan verdovende middelen verslaafd raakt, de drank verder laat staan en haar alleen dan gebruikt, wanneer hij werkelijk niets anders kan krijgen. Met andere woorden: de behoefte is aan de roes en niet aan de alcohol zonder meer. En daarmee hebben we geloof ik voldoende gezegd.

❖ *Zo iemand is dus eigenlijk helemaal niet te helpen.*

Zo iemand kan alleen zichzelf helpen. En de hulp, die men hem kan geven, is naast de medische ontwenning en de medische behandeling (die hij absoluut nodig heeft, want het lichaam gaat er ook naar staan: dat heeft ook een zekere eis gesteld en die moet dus teniet worden gedaan) dus een psychische beïnvloeding. Hij moet tevreden met zichzelf en de wereld worden. Zijn problemen moeten tijdelijk wegvallen, want het is juist de zwakheid tegenover de problemen van het leven die de drankzucht vergroot, de leegte van het leven b.v. of in andere gevallen, het niet tegen de omstandigheden opgewassen zijn. Er is altijd ergens een onzekerheid.

❖ *Mag ik nog op een vraag terugkomen, waar u zegt "dat is een tekortkoming van jezelf". Als iemand nu iets bijzonder onplezierigs is overkomen en er komen daardoor wraakgevoelens bij hem op en hij heeft aan hetgeen is gebeurd part noch deel, maar de ander doet het hem aan, hoe kan deze wraak uit een tekortkoming van zichzelf stammen?*

Mag ik een paar aardige voorbeelden geven? Dat maakt de zaak misschien iets duidelijker, zoals ik het heb bedoeld. Ik neem twee Nederlanders. Beide Nederlanders zijn indertijd door de Duitsers weggevoerd. Beiden hebben een zeer slechte behandeling gehad. Beiden hebben het overleefd. Maar nu, de eerste was iemand, die zich teweer heeft gesteld, die zich niet heeft laten breken en die er dus niet toe is gekomen om anderen onrecht aan te doen, zelfs niet in een concentratiekamp. Deze man verafschuwt alles wat met concentratiekamp te maken heeft, dat is logisch. Maar hij verafschuwt niet iedere mens of iedere Duitser, die er deel aan gehad zou kunnen hebben. Hij verafschuwt de mentaliteit. Hij heeft zichzelf echter niets te verwijten. Hij weet: hij is sterk gebleven. Hij voelt: naast veel leed heeft het hem ook iets nieuws gegeven, een nieuw inzicht. Zo iemand kent geen wraak.

De tweede mens heeft misschien ook meegedaan aan het verzet of hij is op een andere manier weggevoerd, maar hij is zwak geweest. Hij heeft geprobeerd ertussen uit te komen. Hij heeft gemanoeuvereerd om ten koste van anderen in leven te blijven. Hij heeft misschien in vele gevallen zichzelf vernederd en veracht zichzelf daarom. Deze mens keert terug en heeft een absolute haat tegen iedereen en alles, die er maar in de verste verte mee in verband kan worden gebracht. Waarom? Omdat hij het kamp haat? Neen. Omdat hij zichzelf haat. Hij is tegenover zichzelf tekort geschoten. Hij heeft erkend, dat hij zelf niet was wat hij dacht te zijn. En hij kan alleen aan die gedachte ontkomen door de schuld daarvan aan ieder aan te wijzen

en voortdurend te vragen, dat men hem wreekt op anderen. Wanneer ik die twee voorbeelden naast elkaar stel, dan weet u misschien al wat ik bedoel. In beide gevallen kunnen we zeggen, dat ze mogelijk part noch deel eraan hebben gehad. Laten we desnoods zeggen dat het twee Joden zijn, die zijn weggevoerd, en alleen om hun ras en geloof. Dan nog komen deze verschillen voor. De één is tekort geschoten, de ander niet. Degene, die tekort geschoten is, haat. Degene, die niet tekort geschoten is, kan iets verachten, maar hij zal proberen om zijn eigen grootheid, zijn eigen sterkte en zekerheid voort te zetten in de wereld, opdat datgene wat verachting waard is, niet meer ontstaat. Hij tracht dus een situatie uit te wissen. De tweede mens tracht door anderen leed te doen (of wat hij noemt recht te doen) zijn eigen begrip van onvolkomenheid te wreken. Is het beeld hiermee duidelijker geworden?

❖ *(Een onverstaanbare opmerking, red.)*

Ja, maar waarom dan weer? Kijk eens, omdat men zich realiseert dat men iets had moeten doen en het niet heeft gedaan. Dus weer een eigen tekort. En wat men koestert, is het idee dat een ander schuldig is aan de volgens het "ik" niet juiste reactie toen ze noodzakelijk was. Dat zijn problemen, die heel ver gaan. Dat is niet alleen politiek, maar dat is één van de redenen waarom sommige blanken op het ogenblik de negers zo haten. Ze haten de negers, omdat ze weten dat ze onrecht hebben gedaan. Maar voor zich toegeven dat ze onrecht hebben gedaan, kunnen ze niet. Daarom haten ze. Er zijn anderen, die voor rassenscheiding zijn, maar ze kunnen zich neerleggen bij de toestand, want ze erkennen in de neger ten slotte een mens. Dat kan de ander niet doen. Die heeft het gevoel: "ik heb ten onrechte mij verrijkt, ik heb mijn toestand ten onrechte verbeterd". Ik heb die ander onrecht gedaan. En als ik hem nu als gelijke erken, moet ik dat toegeven. Dat kan niet. Dat zijn degenen, die nu vanwege hun minderwaardigheid naar macht grijpen. "Het kan niet, dat ik schuldig ben." En daardoor ontstaan die eigenaardige wraakgevoelens. We kunnen dat overal zien. Ik haalde zo-even het Jodenprobleem aan. U kunt dan iets heel eigenaardigs zien. Er zijn Joden bij, die de Duitsers niet haten. Let wel, ze haten het nazi-systeem wel. Ze zijn absoluut gericht tegen alles wat een dergelijke onvrije dictatuur tot stand brengt, maar ze zijn niet geneigd om vol haat te zeggen: "O, dat is een N.S.B.-er, dat is een Nazi en dat is een Fascist." Dat interesseert hen eigenlijk niet. Want zij hebben, toen de nood aan de man kwam, voortdurend verantwoord gehandeld. Nu is er een ander. Deze heeft meegewerkt aan de geordende afvoering van de Joden b.v. of hij heeft op grond van bijzondere gaven of rechten zich zekere gunsten verworven of zekere rechten toegeëigend, terwijl hij voor zichzelf het gevoel had, dat hij met zijn ras- en soortgenoten had moeten meegaan. Het is logisch, dat deze mens iedereen en alles haat wat met zijn eigen tekort schieten kan worden verbonden. Zo zijn er veel Duitsers, die de Amerikanen haten. Dat zou u niet geloven, maar het is toch waar. Hatent ze de Amerikanen, omdat zij hun land bezet hebben? Neen. Daarvoor kunnen ze eigenlijk dankbaar zijn. Zij haten hen, omdat hun ongelijk bewezen werd. En zo kan ik doorgaan. Hier hebt u dus het zeer typische aspect van de mens aangesneden. Het sterkst komt het misschien tot uiting in de familieveten, die men vroeger had. Wanneer iemand van de familie door een ander werd gedood, dan was de familie tekort geschoten, want ze had moeten beschermen, ze had moeten weten dat het had kunnen geschieden en daarom moest een ander sterven. Dan heeft de familie tenminste toch nog haar recht gewonnen en heeft zij zich toch nog - zij het later - van haar plicht gekweten. Zo ontstaan b.v. de bloedveten, die men in de Balkan en in Azië wel kent.

Vrienden, ik heb gezegd: ik wil deze avond graag beëindigen met te wijzen op de invloeden van deze tijd. Nu zult u waarschijnlijk van mij verwachten dat ik hier een gloeiend betoog ga afsteken. Het spijt me, het zit er bij mij vanavond niet bij. De invloeden die rond u zijn, zijn invloeden die vanuit de mensen zelf worden geschapen. Een mens heeft zich een bepaald beeld gevormd van wat wel en wat niet behoort, van wat moet en wat niet moet, van de methode waarmee men wel en waarmee men niet iets kan bereiken. Kortom, hij heeft voor zich een aantal beelden opgebouwd. En zo kunnen wij zeggen, dat er naast de stoffelijke wereld met haar eigen gebeurtenissen en invloeden een tweede wereld is opgebouwd. Deze wereld, die grotendeels astraal is, bevat dus een soort karikatuur van de stoffelijke werkelijkheid, waarin we leven. En deze karikatuur dwingt zich voortdurend als werkelijkheid aan de mens op.

Het zal u duidelijk zijn, dat men van uit de geest kan proberen om alle invloeden te weren, die daartoe verder bijdragen. Wij kunnen alle demonen, die de aarde belagen ten slotte weer verdrijven, maar wij kunnen niet de gedachten uitroeien, die in de mensen zelf leven. En zo zijn vele denkwijzen, die in de loop der jaren zijn gevormd, bepaalde invloeden van zuiver demonisch karakter die zijn vastgeroest in het menselijk geloof en denken, niet zonder meer aan te tasten.

Wij kunnen dus niet alles doen. Wij kunnen deze invloeden niet vernietigen, maar wij kunnen proberen ze te compenseren door suggesties in een tegengestelde richting te geven, door de mens te voeren tot een begrip van grotere eenheid, grotere vrijheid. Dat wil echter niet zeggen, dat die invloed op zichzelf ophoudt. Wanneer u zich wilt vrijmaken van deze schijnwereld, die zo'n sterke invloed heeft, dan zult u zich eigenlijk helemaal moeten losmaken van elke conventie en elke opvatting, en dat kunt u haast niet. Er staat gelukkig nog een andere weg open.

Wanneer u voor uzelf alleen afgaat op wat u innerlijk als juist erkent (en dan niet in een vaste stelregel maar a.h.w. van ogenblik tot ogenblik: ik erken dit nu als mogelijk, als juist, als goed), dan is dit op het ogenblik uw werkelijkheid. Dan heeft u uit eigen bewustzijn en weten een variabele factor geschapen, die zo sterk fluctueert, dat ze door die invloeden van buiten niet kan worden aangetast. U heeft a.h.w. een soort stoorzender geschapen. U weet allemaal, wanneer een radiozender uitzendt en er komt een andere zender, die op dezelfde golflengte begint te pulseren, dan wordt de eerste uitzending op den duur niet meer goed ontvangen. Op deze manier kunnen mensen, die zich bewust worden van de noodzaak tot een persoonlijk leven (dus niet aan de hand van een algemene stelregel, of zelfs van een algemeen geloof maar alleen aan de hand van een innerlijk begrijpen, een innerlijk weten a.h.w.) reageren op al wat rond hen is. Zij scheppen a.h.w. zelf hun wereld en willen niet leven in een wereld, die voor hen pasklaar is gemaakt. Deze mensen verstoren dat schijnevenwicht dat op het ogenblik van uit de astrale wereld wordt geprojecteerd. Gelijktijdig wordt daardoor de invloed van de vernieuwing beter. Want de krachten van vernieuwing bouwen een wereld op, die strijdig is met de astrale wereld.

Er is dus niet alleen een wereldje, dat uit oude elementen bestaat, die in de mens zijn vastgeroest. Neen, er wordt een nieuwe wereld opgebouwd, waarin andere begrippen moeten gelden, waarin een andere geesteshouding belangrijk is, waarin de mens vrijer, groter, eerlijker moet zijn dan hij nu is. En u begrijpt wel, dat dat niet kan zonder dat gelijktijdig de mensheid ook in haar huidige principes wordt aangetast. Het is jammer, maar het is niet te vermijden. Soms moet je zelfs dingen creëren, die niet noodzakelijk tot het einddoel van de vernieuwing zelf behoren, alleen om daarmee de werking, die wordt beoogd: het vervangen van het oude door het nieuwe, zonder dat het tot een strijd tussen deze beide komt, mogelijk te maken.

U zult zeggen: Maar we spreken over het afweren van invloeden. U kunt onze invloeden ook afweren, indien u zich vasthoudt aan en vastbijt in datgene wat u als een dogma beschouwt, onverschillig of dit op zuiver maatschappelijk of op een ander terrein ligt. En dan garandeer ik u, mijne vrienden, zult u zeker onze invloed teniet doen voor zover het uzelf betreft. De invloed van die andere wereld kunt u ten opzichte van uzelf niet geheel teniet doen. Want de wereld, die u leeft, wordt geregeerd door deze astrale schijnwereld, deze vertekening van de werkelijkheid. Maar elke keer als er een verschuiving optreedt tussen die astrale wetten en de werkelijkheid waarin u leeft, kunt u beantwoorden aan de werkelijkheid en niet meer aan de schijnregels. Op deze manier vergroot u dus de discrepanties tussen deze ideeënwereld, die ergens astraal word verwerkelijkt en de stoffelijke wereld, waarin u leeft. En zo maakt u uzelf gelijktijdig ook geestelijk iets meer vrij van dat andere. Op deze manier kunt u wel degelijk een actie voeren, die tegen deze invloed ingaat.

We hebben het voortdurend gehad over de bestrijding van invloeden. Mag ik aan het einde van deze avond wijzen op iets, dat op deze wereld zeer hard nodig is: een invloed, die niet bestreden of afgeschermd moet worden, maar die we moeten trachten te scheppen met geheel ons wezen en voortdurend: harmonie.

Ja, en dan denkt u: daar hebben we het weer. Daar komt hij weer aan met de harmonie en dadelijk niet de fanfare. Ja, zeker. Maar luistert u goed. Harmonie is niet een ontkennen van het eigen "ik". Het is niet een jezelf wegcijferen om op te gaan in de massa. Het is: zelf zoveel mogelijk in de menigte leven met datgene wat bij je past. Waar er een band bestaat, deze band a.h.w. erkennen. Waar er geen band bestaat, ook niet zoeken naar die band maar verdergaan. Het wil zeggen: voortdurend alles wat met jou gelijk gestemd is - geestelijk en stoffelijk - aanvaarden en in jezelf verwerken. Het wil zeggen: vrij worden. En dit vrij worden, waarbij je jezelf blijft (dus niet de wereld verwerpen maar in die wereld zoeken naar datgene wat bij je past), dat vormt een gemeenschap, die niet bestaat op basis van een C.A.O. of van een E.E.G. of van een ander traktaat, dat als het erop aankomt waardeloos wordt, maar dat is gebaseerd op een zuiver menselijke, een zuiver persoonlijke verhouding, die op elk terrein - vanaf filosofie en godsdienst tot zakenleven en normaal persoonlijk leven - tot uiting komt.

U heeft daarmee verder een klankbord voor elke geestelijke kracht geschapen. Het is niet zo, dat een geestelijke kracht u beroert en u doet trillen als een snaar, die door een harpist wordt aangeslagen. Integendeel, het is zo, dat u zichzelf afstemt en dan reageert op de gelijke tonen, die in het kosmisch bestel op dit ogenblik heersen.

Zoek daarom voor uzelf harmonie te vinden: en waar u krachten van harmonie werkzaam ziet, probeer ze niet af te wijzen. Probeer ze niet van u af te schuiven, erken ze voor wat ze zijn. Erken deze krachten en ga nu niet zeggen: "nu moeten we de harmonie precies zo uitdrukken en niet anders", want dat kunt u niet bepalen. Maar als er een harmonie bestaat, erken haar en laat haar voortbestaan zolang uw wezen niet erkent: "ik kan deze weg niet verder gaan". En dan moet u een andere weg kiezen.

Op deze manier is het opbouwen van een harmonie gelijktijdig het scheppen van een afweer tegen elke kracht van disharmonie. Want het eigenaardige is, dat - waar vrije harmonie de kracht is, waaruit de mens leven en kosmisch bewustzijn put - de gedwongen schijnharmonie in feite niets anders is dan een reglementering, waarin een ieder voor zich probeert aan het reglement te ontkomen, omdat hij er niet happy mee is. Want die reglementering, vrienden, is een demonisch spiegelbeeld van de ware harmonie, die we zoeken.

En daarmee heb ik dan geprobeerd u vanavond een beeld te geven van wat men al zo kan doen om krachten af te weren. Misschien heb ik sommige mensen teleurgesteld. U had waarschijnlijk verwacht, dat ik u allerhande mooie bezweringen zou leren. Wel, ik kan u één bezwering leren, die altijd weer helpt, wanneer u niet weet waar u aan toe bent of wat u te doen staat. Het zijn maar een paar heel eenvoudige woorden:

"Ik ben zo gek nog niet, maar die ander is ook niet gek." Wie zich dit steeds voor ogen stelt, die heeft een afweer tegen vele krachten van disharmonie. Want de mensen denken soms dat ze zelf gek zijn en dat wreken ze op de wereld, of ze denken dat anderen gek zijn en veroorzaken daardoor vele misverstanden, die overbodig zijn.